

ДАРИНДА ДЖОУНС
СИЯНИЕ
„БЛЯСЪК“, РАЗКАЗАН ПРЕЗ
ПОГЛЕДА НА РЕЙЕС ФАРОУ

Част 5 от „Чарли Дейвидсън“

Превод от английски: Zaharka, 2016

chitanka.info

Чарли Дейвидсън седеше изпъната на ръба на дивана ми и примигваше към мен. Големите ѹ златисти очи проблясваха изпод тъмните мигли. Беше облечена с мек пуловер, който изглеждаше като гъста сметана по кожата ѹ, и тъмни дънки, които прилепваха по всяка чувствена извивка, която притежаваше. Тя изрила ботушите си и седна с един крак, свит под нея. Да кажа, че изглеждаше чаровна, би било като да отрека останалите ѹ качества, които я правеха толкова невероятно уникална. Чувствеността. Привлекателността. Фактът, че бе най-смъртоносното създание от тази страна на вечността. За щастие на мнозина, този факт досега ѹ бе убягнал.

Тя блестеше на слабата светлина от огъня. Същността ѹ изглежда се сгряваше от топлината му. Ослепителната светлина, от която вечно бе обгърната, абсорбираще мекото жълто и оранжево от пламъците, които близеха пукащите цепеници. Даваше ѹ блестяща жар. Обгръщаше я в златисто сияние. Ефектът бе сюрреалистичен и омайващ. Трябаше да запомня да паля огън по-често.

Когато отначало ремонтирах този апартамент, който бе в съседство с това прелестно създание, седящо до мен, инсталирах електрическа камина. По него време изглеждаше като добра идея. Изглеждаше истинска. Звучеше истинска. Дори излъчваше топлина. Но не бе по-истинска от света около мен. Затова я махнах и я замених с истинска камина с горящи дърва, нелесна задача за сграда без комини. Парите може и да не можеха да купят щастие, но вършеха добра работа за купуване на димоотвод.

Но този урок показва факта, че нещата в тази реалност рядко бяха каквито изглеждат. Вземете хората за пример. Човеци. Тези, които симулират интерес към моето добруване, никога не са заинтересувани просто от добро сърце. Искат възвръщаемост на инвестицията си. Много често тази възвръщаемост включва мен. Гладът им, когато погледнат към мен, е осезаем. Желанието им е грубо. Нежелано. Усмивките им са изкуствени и пълни с нужда.

Но Чарли Дейвидсън, още известна като Дъч, беше нещо друго. Там е истината. С нея никога не съм се съмнявал къде се намирам. Ако ми бе бясна по някаква причина, със сигурност ми казваше. И не оставяше да ми се размине. Честността беше освежаваща и пристрастваваща, също като самата Дъч.

Но нейната светлина, сиянието й, което беше основният елемент на всеки мрачен жътвар, бе онова, което ме привлече към нея на първо място. Преди си спомнях какво беше жътварят. Преди си спомнях какъв бях аз. Да бъда близо до нея, дори нетленен като дете, беше като да стоя в епицентъра на рая. Сиянието от същността ѝ бе топло. Грижовно. Успокоително. И все пак изпепеляващо горещо.

Докато я изучавах, не можех да не се зачудя какво биха направили с аурата ѝ коледните светлини, блещукайки в палитра от цветове. Щяха ли да танцуваат през мъглата от топлина, която се излъчваше от нея? Щеше ли да отразява многоцветните светлини като призма и да разпраща частици цветна светлина по стените? Светлини, които само свръхестествените същества биха могли да видят?

Потиснах усмивка, докато подлагах на въпрос това и последния ѝ избор на професия. Винаги излизаше с една или друга идея, но тази последната ме смая.

— Репортерка? — попитах, опитвайки се да не го накарам да звучи толкова странно, колкото беше. Не свърши работа.

Устните ѝ изтъняха, изражението ѝ изразяваше укор, а в единия край на плътните ѝ устни се появи трапчинка.

— Не — каза тя, клатейки глава. — Не искам да бъда просто репортерка. Искам да бъда *разследваща* репортерка.

Усмивката, с която се борех, победи безпрекословно, разкривайки истинските ми мисли по темата.

— Значи да си частен детектив, собственик на комплекс с апартаменти, съсобственик на бар и грил, консултант към полицейското управление на Албъкърки, барман на половин ден и единственият мрачен жътвар от тази страна на вселената не е достатъчно?

Трапчинката се задълбочи, когато си пое дълбоко въздух. Остави химикала и тетрадката, които беше донесла със себе си — вероятно за да си води записи по време на първото си интервю като добросъвестен шпионин — на масичката ми за кафе, след това се обърна и ме измери с най-добрая си заплашителен поглед.

— Онова е професионалният ми живот. *Професионалният*. — Тя направи пауза, извивайки вежди и давайки ми време да попия смисъла на казаното. За съжаление бях по-заинтересован от трапчинката, която се появяваше в ъгълчето на устата ѝ всеки път, когато изкараше това

укорително изражение. — Това е личният ми живот. Реших да стана репортерка повече като хоби. Защото, знаеш, колко трудно може да е?

Прочистих гърло и се наместих на мястото си.

— Осьзнаваш ли, че току-що обиди всеки жив репортер? И вероятно много, които не са.

Тя не оспори.

— Имаш право, но, сериозно, познавам хора.

Тя се приведе към мен. Движението размести въздуха помежду ни и ароматът ѝ се понесе наблизо. Вдишах мириса на ябълкови цветчета и ванилия. Не можех да кажа дали идваше от шампоана ѝ или от лекия парфюм. Което и да беше, щях да ѝ купя цял кашон от него. Подхождаше ѝ. Беше свежо, остро и дълбоко привлекателно.

— Помисли си — продължи тя и трябваше да се откъсна от разсъжденията си. — Мога да интервюирам известни личности, до които никой друг не може да се добере. Знаеш, умрелите. Представи си задачите, които мога да получа.

Тя продължи да говори, докато изучавах трапчинката на брадичката ѝ. Опитах се да се концентрирам, но тази трапчинка беше дяволски секси. Едва хващах късове информация, докато тя говореше. Нещо за Ейбрахам Линкълн, който се бори с Джейн Остин и Хитлер, който се занимава с метамфетамини. И колкото и интригуваша да беше зависимостта на Хитлер към наркотици, изглежда не можех да откъсна вниманието си от сянката, която тази трапчинка образуваше. Или от начина, по който разперваше тънките си пръсти, когато искаше да ме убеди в нещо.

— Възможностите са безкрайни!

Вълнението ѝ ме върна обратно. Ентузиазмът ѝ беше достоен за уважение, макар и погрешен.

Отпуснах се в ъгъла на дивана и балансирах ниска чаша с чист бърбън върху бедрото си, отбелязвайки факта, че кехлибарената течност, която се завърташе в кристала, беше същият цвят като очите на Дъч. Първият път, когато видях тези очи, първият път, когато напуснах физическото си тяло и поех към зовящата ме светлина, бях на три години, а тя за пръв път се появяваше в тази реалност.

Съвсем наскоро се бях запознал с мъжа, който щеше да ме отгледа, и научих причината за способностите си. Вероятно беше заради свръхестествения ми статус, но дори на три години не исках

нищо друго, освен да умра. Да се отърва от земното си тяло. Да спра атаките на нападащи ръце и жестоки зъби.

Тогава я видях. Усетих топлината на сиянието ѝ. Тя беше като безопасен пристан на сред буря и аз се наслаждавах на всяко пътуване до нея. Отначало и много години след това, си помислих, че бе сън. Плод на въображението ми. Ангел, когото бях призовал да ме успокои в моментите ми на нужда. Чак когато станах на деветнаесет и се озовах зад решетките за престъпление, което не бях извършил, си спомних кой бях. Бавно и упорито си спомних защо бях пратен на Земята. Защо бях изbral да се родя в човешка форма. Защо Чарли Дейвидсън бе като магнит, привличаща ме към себе си, несъзнателно изискваща вниманието ми само с мисълта си.

Мрачните жътвари бяха по-силни от което и да е друго свръхестествено същество в тази реалност. Един ден Дъч щеше да го научи. Дотогава щях да я оставя да вярва, че съм по-силен от нея. Вършеше ми работа. Когато се превърнеше във всичко, което е, щеше да научи, че съм просто прашинка, която може да изтрие от лицето на Земята.

Внезапната тишина ме порази и осъзнах, че се взирах. На свой ред тя се взираше обратно. Можех да усетя желанието да искри в нея и да се разраства. Причиняващо физическа реакция от моя страна. Желание вътре в мен, което само Дъч можеше да пробуди.

Поставих показалец върху устните си и забавих ударите на сърцето си, за да мога да я огледам, без да ѝ се нахвърля като ученик. Но гладът в очите ѝ едва не ме провали. Тя нямаше идея колко лесно се предавах, когато беше наблизо. Реших да я отклоня от настоящия ѝ път.

— Ако продължаваш да ме гледаш така, това ще бъде много кратко интервю.

Тя откъсна погледа си.

— Правилно — каза тя, прочиствайки гърлото си и посягайки отново към химикала и тетрадката. — Правилно. Та, значи ли това, че мога да ти задам някои въпроси?

— Може да ме питаш всичко — казах. Оставил неизречена частта, в която отговарянето на въпросите ѝ беше избирателно, но тя бързо схвани.

— Нека перифразирам — каза тя, потупвайки с химикала по тази великолепна трапчинка. — Значи ли това, че ще отговориш на въпросите ми?

След момент на размисъл, казах:

— Ще отговоря на всичко, което ме попиташи.

Вълнение премина през нея, карайки ме да се усмихна иззад ръката си.

— Стреляй — казах.

Тя се намести удобно, подпра лакти на коленете си и, с химикал в ръка, каза:

— Добре, какво беше да израснеш в ада?

Директно на въпроса, както винаги. Щеше да бъде много разочарована. Почти се чувствах зле. Почти.

— Да — казах просто.

Без да чака и миг, тя кимна и записа отговора ми, преди да продължи.

— Страхотно. Добре, в този дух, какво беше да имаш за баща първия паднал ангел?

Тя продължаваше играта. Боже, обичах, когато продължаваше да играе. Това правеше играта толкова по-забавна.

— Понякога.

Тя наведе глава, за да запише отново. Дълги кичури от кестеневата ѝ коса се разпилиха по раменете.

— Мхм, и каква е точно антипатията ти към Коледата?

А, внезапно разбрах.

— Пълнозърнест — казах.

Тя продължи да пише, но можех да усетя разочарованието ѝ. То помрачаваше вълнението, което я изпълваше. Източаше адриналина, който препускаше във вените ѝ.

Никога обвинявана в липса на спортсменство, тя повдигна мигли и каза:

— Това беше дълбоко. Докосна ме.

Макар и неумишлено, двусмислеността ме преряза.

— Мога да те докосна много по-дълбоко, ако ми позволиш — казах аз, неспособен да се спра.

Тя си пое гълтка въздух.

Предположих, че моментът бе не по-лош от всеки друг, за да я зачекна за злодеянията ѝ.

— Това няма нищо общо с конкретна кутия, която открих пред вратата си тази сутрин.

— Какво? — каза, правейки обратен завой. — Каква кутия? — Потресена, метна химикала върху тетрадката си. — Никога не съм виждала кутия в живота си.

Трябваше да овладея чертите си, за да остана безизразен.

Беше готова да изкара още доводи, преди да се огъне напълно.

— Добре, хубаво, да кажем, в интерес на спора, че е имало кутия с неопределена големина и форма, която е била видяна в района на прага ти. Отвори ли я?

Оставил едната си вежда да се повдигне укорително. Мой ред беше да я смъмря.

— Мислех, че сме се разбрали.

— Така е. Кълна се. — Тя направи знака на момчетата скаути. Не съм сигурен защо. Нямаше нищо момчешко в пищните ѝ извивки. — Но не е честно, че ти може да ми вземеш нещо за Коледа, а аз да не мога да ти взема.

Свих рамене незаинтересовано.

— Но се разбрахме.

Тя завъртя очи.

— Съгласихме се само заради голата жена с нож, която ме взе за беднячка, и ми трябваше подкрепление. Тази мадама беше като триатлонист.

Беше ме призовала предишната нощ, когато гола жена с нож я преследваше, крещейки „Смърт за всички бедняци!“. Наркотиците може и да бяха изиграли голяма роля в убийствената ярост на жената. Но преди да я измъкна от тази каша, я бях накарал да ми обещае, че няма да ми взима нищо. Имах чувството, че се бе отметнала от споразумението ни.

— Няма значение — казах аз. — Сделката си е сделка.

— Ъгх. — Хвърли се назад върху празното място на дивана ми и метна ръка на челото си. Беше доста драматично. — Рейес, защо? Истинската радост от Коледата е в това да даваш. Ако не ми позволиш да ти дам подарък, изсмукваш щастието от целия сезон като инжекционен, битурбо „Хувър“.

Засмях се.

— Не е мой проблем. — Докато лежеше там, стенейки от раздразнение, реших да се предам. — Хубаво — казах с примирение в гласа и тя подскочи на дивана с изпълнени с надежда очи. — Може и да съм отворил кутията.

Тя пlesнах с ръце, гледката беше трогателна.

— И? — попита тя.

— И... — Направих пауза, докато надежда се излъчваше от нея и галеше кожата ми. — И ще трябва сама да видиш.

Погледът ѝ се стрелна към чатала ми толкова бързо, че трябаше да се въздържа да не се изсмея.

— Наистина? — попита тя. — Като сега ли?

Мисълта за проверката ѝ ме изпълни с очакване.

— Няма по-добър момент от настоящия.

Подпрях ръка на дивана. Другата си ръка преметнах през облегалката, чашата с питието се поклащаше от пръстите ми. Но исках да знае, че поканата е истинска. Погледът ѝ ме обходи от главата до петите, интересът беше неоспорим. Наелектризирана топлина се изля ниско в корема ми, карайки ме да се втвърдя под погледа ѝ.

Поемайки си дълбок дъх, за да се успокои, тя се пресегна напред да разкопчае дънките ми. Пръстите ѝ трепереха и осъзнаването, че бе едновременно нервна и развълнувана, бе като да ме удари светкавица. Не можех да помръдна. Не можех да откъсна поглед от нея, докато бавно сваляше ципа. Нямаше значение колко пъти ме бе докосвала, дълбоката тръпка, която прорязваше сърцевината ми всеки път, когато кожата ѝ докоснеше моята, се събуди в мен.

Доказателството за интереса ми бе безпогрешно под боксерките ми. Очаквах да изкоментира подаръка, който ми беше купила. Вместо това тя пропълзя в ската ми, а движенията ѝ бяха грациозни като на антилопа. Приведе се към мен, докато устите ни едва не се докоснаха и ароматът от черешовия ѝ гланц за устни не се сля с алкохола в дъха ми. Тогава се протегна под ластика на боксерките ми, деликатните ѝ пръсти се обвиха около твърдата ми като камък ерекция и заряд от удоволствие се стрелна към сърцевината ми.

Чух, че чашата се изпълзна от пръстите ми. Падна на дебелия килим с тупване, когато ме освободи от ограниченията на дънките ми, снижи се на пода и пое пениса ми в устата си. Поех си рязко въздух,

стягайки се, докато улавях косата й, за да забавя атаката ѝ, да контролирам ритъма ѝ. Вече можех да усетя набъбването от възбудата, прилива на кръв през ерекцията ми, докато устата ѝ се спускаше по чувствителния ствол, а зъбите ѝ галеха кожата. Втвърдих се дори още повече. Игнорирайки железната ми хватка, тя погаси сантиметър от мен. Вълнението бе агонизиращо и сурвивално, когато се отдръпна, изчака за един напрегнат момент, а после ме погаси отново.

Прегълтнах ругатня, когато ханшът ми се отдели от дивана.

— Дъч — казах през стиснати зъби, предупреждавайки я да забави атаката. Не бях ученик, но, мамка му, тя знаеше как да духа. Човек не можеше да понесе повече, преди да изгуби контрол.

Дъч почувства същия прилив на удоволствие, който и аз. Можех да усетя ядрената топлина, която я разтапяше отвътре навън, а тя нямаше намерение да забави темпото. Вплетох и другата си ръка в косата ѝ и я издърпах нагоре, докато се не озова легнала върху гърдите ми. Държейки я като затворник там, изтръгнах копчето на дънките ѝ и ги смъкнах надолу от прекрасния ѝ задник. Копринената ѝ кожа настърхна от допира на студения въздух. Прокарах пръсти по пищната заобленост, преди да я отърва напълно от дънките и бикините ѝ и да я вдигна над себе си, за да ме възсадне. Това даде на устата ми пълен достъп до прелестното местенце между краката ѝ.

Обхванах с ръце ханша ѝ и я задържах във въздуха, докато я вкусах. Докато я измъчвах. Щом езикът ми докосна клитора ѝ, тя си погаси рязко въздух. Реакцията ѝ накара течна топлина да проникне във всяка молекула на тялото ми. Тя опря ръце в дивана за баланс, треперейки, докато я придърпвах по-близо и засмуках, преди да я отдръпна, за да погаля леко като перце подутата ѝ плът. Всяко докосване на езика ми разбъркваше течната лава в нея, разпенвайки я, докато не достигне предела. Екстазът се изльзваше от нея и ме заливаше като електрически вятър, просмуквайки се през порите ми и насищайки всеки сантиметър със сочен аромат.

Щеше да свърши. Усетих как се задава, но преди оргазмът да успее да се появи, тя се преобори да я пусна, забивайки нокти в китките ми, дърпайки пръстите, които я бяха хванали като в менгеме. Исках този оргазъм толкова, колкото и тя, но отпуснах хватката си и я оставил да възсадне гърдите ми. Щом се озова там, тя се приведе и сграбчи косата ми.

С уста, долепена до ухото ми, тя прошепна:

— Искам да заровиш пениса си в мен. Искам да усетя земята да се тресе, когато свършиш.

Простенах и се подчиних без колебание. Придърпвайки я в обятията си, ни завъртях така, че да съм отгоре. С едно бързо движение потънах в нея. Тя беше гладка, топла и влажна. Проникването ми изстреля удоволствие в нея, натискът от ерекцията ми я накара да ахне.

Не беше сама. Трябваше да спра, да се стегна. Задържах позицията си в нея, заровен до основата, но само за момент, само колкото да си възстановя контрола и да ѝ дам време да се приспособи към размера ми, преди да се отдръпна и да проникна отново. Тя извика, но този път не ѝ дадох и частица от секундата. Тласъците ми станаха по-бързи, по-силни, когато промуших ръка под коляното ѝ, разтваряйки я още повече и отвеждайки я все по-близо до ръба. Тя впи нокти в гърба ми. Острото ужилване само засили възбудата ми. Нейната собствена възбуда се носеше като приливна вълна и тласнах по-бързо, по-силно, забивайки се в нея, докато не почувствах експлозията, идваща от нея, един последен прилив на гореща енергия. Изригна и се разби отгоре ми, стискайки зъби, докато оргазмът ѝ бе в съзвучие с пулсиращото в мен удоволствие, насочвайки го, докато не достигна ядрени нива. Свърших с изпепеляваща сила, поривът тъtnеше в мен като остри, изумителни вълни.

Притиснах я до себе си, чу се ниско ръмжене, когато спазмите на удоволствието се разляха през мен. И Земята се размърда под нас. Енергиите ни се сляха, преплетоха се и създадоха мощна пукнатина във времепространствения континуум. Земята тъtnеше под нас, докато атомите в телата ни не се успокоиха и вълнението не стихна.

Лежахме бездиханни, докато земята утихваше около нас, все още полуоблечени, с преплетени крайници. Пуловерът на Дъч беше запретнат и оплетен така, че коремът ѝ се показваше отдолу. Прокарах ръка по извивката на кръста и ханша ѝ, любувайки се на мекото сияние, което любенето ни бе предизвикало у нея. Бяхме на килима, докато мебелите, които обикновено бяха отгоре му, бяха или преобрънати, или изтикани встрани от него.

Дъч се протегна и прокара върховете на пръстите ми под полузакопчаната ми риза. Пльзна ги надолу по гръбнака ми и по задника, причинявайки моментална реакция по кожата ми. Наместих

лице в извивката на врата ѝ, вдишвайки свежия аромат от косата и кожата ѝ.

Тогава си спомних какво предизвика цялото това нещо. А именно настояването на Дъч да ми купи подарък против волята ми. Моята много ясно заявлена воля.

— Какво ще кажеш за подаръка, който ми даде? — попитах я, опитвайки се да звучи раздразнено. Не свърши работа.

Тя повдигна глава и се ухили, оглеждайки безразборно разхвърляните дрехи по пода на хола му.

— Мисля, че тези боксерки изглеждат по-добре на пода, отколкото на теб.

Отдръпнах се назад, за да може да види удивлението по лицето ми.

— Да не би да обиждаш боксерките ми с „Джингъл Белс“?

— Никак — каза тя, симулирайки загриженост. — Просто изглеждаш по-добре на голо.

Можех да живея с това. Отпуснах се отново до нея, но не можах да се въздържа да не я подразня още малко.

— Ще ги нося всеки ден до края на живота си.

Тя се изсмя гръмко, звукът приличаше на балончета от шампанско във въздуха, златото в очите ѝ искреще на слабата светлина от огъня.

— Няма да посмееш.

Предизвикателството накара клепачите ми да се присвият.

— Само гледай.

— Ще ги изгоря.

Свих рамене.

— Тогава ще трябва да изгориш и мен. Повече никога няма да ги събувам.

Тя впи зъби в рамото ми, тънката ми риза не осигуряваше защита от острата ѝ захапка. Само ме възбудждаше. Сграбих главата ѝ и я задържах до себе си за един дълъг момент. После се повдигнах отново и я погледнах, наблюдавайки как слаба руменина разцъфна върху бузите ѝ. Прокарах палеца си по долната ѝ устна и надолу по трапчинката в брадичката ѝ.

След минута тя се откъсна от погледа ми и каза:

— Като стана дума за подаръци, какво си ми взел?

Веждите ми се стрелнаха нагоре.

— Това не ти ли беше достатъчно?

Един по-скоро обиден смях изпълни въздуха. Очевидно не е било. Другият път трябваше да се постараю повече.

— Тази малка среща, която имахме току-що? — попита тя. — Няма начин да се отървеш толкова лесно.

Досетих се. Хвърлих поглед към чекмеджето на масичката за кафе. Онази, която не беше дори близо до мястото, на което беше в началото на вечерта. Без колебание тя се метна напред. За нещастие все още бях отгоре ѝ, така че трябваше да наблюдавам как се бори да се добере до чекмеджето. Опитах се да не се изсмея на глас. Вътрешно, обаче, се забавлявах едновременно с комичните ѝ опити, докато се мяташе, и хедонистичното удоволствие, което въртенето ѝ предизвикваше.

След борба, равна на тази при размножаването на съомгата по време на ежегодното ѝ пътуване нагоре по течението на реката, тя най-накрая отвори чекмеджето и заопипва слепешката вътре. Изчаках, запленен от езика ѝ, който бе показала от едната страна на устата си, потънала в концентрация. Най-накрая, сграбчвайки нещо, тя извади опакованата в златисто кутийка, която бях оставил вътре.

— Това мое ли е? — попита развълнувано.

Опитах се да докарам объркания поглед, който ми бе отправила по-рано, когато попитах за кутията пред вратата си.

— Никога в живота си не съм виждал тази кутия.

Тя легна обратно на килима и се изкикоти.

— Това е прост въпрос, на който да се отговори с „да“ или „не“.

— Точно така си мислех.

— А — каза тя, разбирайки.

Идеше реч за въпрос, който ѝ бях задал насърко. Друг прост въпрос, на който да се отговори с „да“ или „не“. Все още не ми беше дала отговор.

— Мога ли да го отворя? — попита тя.

— Целият е твой. — Борейки се да задържа усмивката си, аз легнах от едната ѝ страна и надигнах глава, за да гледам.

Тя разкъса опаковката и извади синя кадифена кутийка. Хвърли ми поглед така, сякаш не можеше да повярва на очите си. След като придърпа долната си устна между зъбите си, тя повдигна капачето. Две

възглавнички от кадифе стояха вътре. Пролуката, която тези възглавнички образуваха, трябваше да съдържа пръстен, но такъв нямаше.

Гадно беше да си на нейно място.

Тя зяпна насреща ми.

— Какво е това? — попита потресено.

— Това е прост въпрос, на който да се отговори с „да“ или „не“ — казах, опитвайки се да запазя сериозно изражение. Легнах назад, кръстосвайки ръце под главата си. — Когато получа отговора, ти ще получиш останалата част от подаръка си.

— Това е изнудване — каза тя, заеквайки от неверие. Но можех да доловя емоциите ѝ толкова лесно, колкото и тя. Разочароването не беше една от тях. Забавляваше се с играта, която играехме, също толкова, колкото и аз.

И все пак аз наистина исках отговор, за предпочитане утвърдителен, и го исках скоро. Така че, да, малко изнудване не вредеше.

— Това е добър бизнес — казах аз. — За мен няма смисъл да ти давам пръстен, ако кажеш „не“. Бих загубил много време и пари. Всичко това зависи от една мъничка дума на английски.

Тя се сгущи до мен, взирайки се в кутийката така, сякаш си представяше пръстена, който можеше да е вътре.

— Ами ако вместо това ти отговоря на прасешки латински? Тогава ще получа ли пръстена?

— Нем.

— Но ти знаеш прасешки латински толкова добре, колкото и аз.

— Ако не можеш да кажеш „да“ или „не“ на прост английски, сделката отпада.

Тя се надигна на лакът, пакостлива усмивка повдигна ъгълчетата на прелестната ѝ уста.

— „Да“ или „не“ на прост английски! — каза тя, изглеждайки доста доволна от себе си.

— Много лошо, наистина — казах аз, игнорирайки я. — Пръстенът е прелестен.

Тя въздъхна и отпусна глава на рамото ми, но не и преди да се увери, че всеки кичур от косата ѝ ще падне върху лицето ми. Без да се трогна, издухах един кичур от устата си и игнорирах останалото. Е, не

точно игнорирано, тъй като вдишвах свежия аромат. Наслаждавах се на кадифеното усещане.

— Няма да се получи — каза тя, все още взирайки се в кутийката. — Не можеш да ме изнудиш да се омъжа за теб.

Улових брадичката ѝ и повдигнах лицето ѝ към своето.

— Скъпа, аз съм синът на Сатаната. Ако поискам, мога да те изнудя да дадеш първородното си дете на пътуващ цирк.

Тя повдигна едната си вежда примирително. Вярваше ми. Вярваше, че имах власт над нея. Че би загубила, ако някога премерехме сили. Щях да я оставя да го вярва засега. Щях да премълча за още малко факта, че би могла да ме направи на прах само със силата на една своя мисъл. Имах само една истинска защита срещу нея и някой ден щях да ѝ кажа каква бе тя, защото всеки, който знаеше името ѝ, истинското ѝ небесно име, имаше съвсем малка власт над нея. Би ми дало предимство, ако някога ми се наложеше. Ако другоземните ни цели някога влезеха в конфликт. Все пак бях син на обществен враг номер едно. И имах грехове, за които да отговарям.

И все пак самата мисъл за двама ни, изправени един срещу друг, ме изпълваше с такава болка, такава агония, че рядко ѝ позволявах да ми мине през ума. Но тя беше жътвар. Някой ден щеше да започне да се държи като такъв и щях да бъда безпомощен срещу нея. Дотогава щях да я поглъщам жадно, сякаш животът ми зависеше от това. Чаках толкова дълго, векове всъщност, за да се роди на земята. Забраненият плод обикновено даваше най-сладкия нектар. Щях да отлагам възможно най-дълго всяка задаваща се битка, а после щях да се предам пред нея, да я оставя да ме унищожи, защото животът без нея би бил непоносим.

Дотогава, обаче...

Снижих глава, положих уста върху нейната и оставил пръстите си отново да изследват местенцето между краката ѝ. Тя се заизвива и остави краката си да се отворят под допира ми, а аз отново се насладих на усещането за нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.